

ΠΕ/ΔΕ/202/05

Ο ΕΛΛΗΝΟΚΟΣΜΟΣ,
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΚΤΑΚΤΩΣ.

Μ Ε Ρ Ο Σ Ε΄.

ΙΟΥΝΙΟΥ Κ.

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΒΑΛΚΟΒΙΑΝΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Φ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ ΚΑΙ Κ. ΒΑΦΑΣ

(Παρά τῆ ἰδῆ Ἀδριανοῦ).

1848.

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Δὲν ἐφθάσαμεν εἰσέτι εἰς τὸ τέρμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου διὰ τοῦ Περιοδικοῦ μας συγγράμματος ὁ Ἑλληνόκοσμος. Καὶ ἡ στάσις μας αὕτη ἐπῆλθεν ἀπὸ ἀκριβῆ τινα ἔρευνας, ἥτις δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ ἐμπέσωμεν εἰς πτώχευσιν ἀληθειῶν.

Ἡ Εὐρώπη σπαραττομένη ἀπὸ παροξυσμούς τοῦ Ἄρθως, ἤτοι οἱ λαοὶ διεκδικοῦντες τὰ δίκαιά των, ἄφησαν τὸν κερδῶνον Ἑρμῆν: τὸ ἐμπόριον. Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος, κλονιζόμενος ἀπὸ τοὺς σεισμούς τῶν ἀνταρσιῶν καὶ ὀλίγον τι ἀπὸ τοὺς Κυματισμούς τῆς Εὐρώπης, λειποτακτεῖ ἀπὸ τὸν φιλήσυχον Ἑρμῆν, καὶ τρέχει εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ εὕρῃ ἄσυλον ὑπὸ τὸν Ποσειδῶνα.

Στάσεις μὲ διαφόρους χαρακτῆρας καὶ εἰς διαφόρους κλάσεις. Στάσεις εἰς τοὺς ἐμ-

πόρους και εἰς τοὺς Βιομηχάνους. Στάσεις
εἰς τοὺς τοκογλύφους και Ἱερεῖς. Στάσεις
εἰς τοὺς ἰατροὺς και δικηγόρους. Στάσεις
εἰς τοὺς ὑπαλλήλους και χαρτοπαίκτας.
Στάσεις εἰς τοὺς δημίους και εἰς τοὺς κα-
κούργους, και τῆς γενικῆς ταύτης στάσεως
ἢ ἄλλως καταγτᾶ εἰς τῆς ὀργίλου ἀχρημα-
τίας τὸν παραχωμῆνον πάσσαλον.

Βουλευταὶ και Γερουσιασταὶ! Ἄφ' οὗ ὁ
καταρράκτης τοῦ χρυσοῦ ἔπαυσε, γὰ κατα-
ποντίξῃ κατὰ μῆνα τοὺς κόλπους σας δὲν
ἐβουλεύθητε περὶ τῆς εὐπολεμήτου ταύτης
ἀχρηματίας; Τί ἐκαρτέρου οἱ Ἑλληνικοὶ
λαοὶ εἰς τὴν παντελῆ και γενικὴν ταύτην
ἀνομβρίαν τοῦ μετάλλου; Ἡλπίζον, ὅτι ἀπὸ
τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἐσχατιάν τῆς γῆς
ἠέλον ἀντηχῆσαι αἱ βομβώδεις συζητήσεις
σας περὶ τῆς ἀμέσου θεραπείας τῆς Ἑλλη-
νικῆς ὑλικῆς ἀσθενείας. Ἡ Ἱρλανδία ἐσπα-
ράττετο ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀνεχείας, και

ὁ αἰμῆνος Ὀκκονέλλος παρουσιάζεται εἰς
τὰς Βουλὰς τῶν Ἀγγλων, δεικνύει σφαγιαζο-
μένην τὴν πατρίδα του, κτυπᾷ τὸ στήθος
του, και ἐπικαλεῖται τὴν εὐσπλαγχίαν τῆς
ἀνθρωπότητος.

Ἀλλὰ σεῖς οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστη-
μίου, οἱ γνωρίζοντες τὰς ὑπερφρεῖς ιδιότητες
τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, δὲν μᾶς μεταλλεύε-
ται ὀλίγον ἄργυρον, ἢ τοῦλάχιστον χάλκω-
μα, διὰ νὰ προφθάσωμεν τὰς τριακοντα-
δράχμους ἀπαιτήσεις τῶν Γερουσιασῶν μας,
οἱ ὅποιοι, ἂν χωλιάσωσι, ἂν ὀργισθῶσι, και
σᾶς, και ἡμᾶς, και ὄλους τοὺς Ἑλληνας δὲν
θὰ ἀπαθανατίσωσιν.

Ὅσον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, Κύριοι, μὰ τὸ
ναί! Δὲν πολυφροντίξω. Εἶμαι τόσοσιν χορ-
τάτος, εἶμαι τόσοσιν εὐτυχῆς, ὥστε ἴσως ὕσε-
ρον ἀπὸ ἕναν Αἰῶνα θὰ λάβω τὴν ἀνάγκην
ἐκείνην, ἣτις ἐμφαίνεται εἰς τὰς ἐπὶ χαρτο-
σήμων δακρυβρεγμένας αἰτήσεις τῶν Γερου-

σιαστῶν μας. Ἄλλ' ἐδῶ φαντάζομαι τὸν περιέργον Ἀναγνώστην μου κινούμενον, γ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, καὶ νὰ ρίψῃ ἐπάνω μου τὸ διὰ τί — διότι, Κύριε, μ' ἐπλούτισαν αἱ πλούσιαι παραινέσεις τῶν Πλουσίων διπλωματῶν μας οὔτοι ἔρχονται διὰ νὰ μᾶς ἀφίσωσι μίαν μεγάλην μεγάλην Κιβωτὸν συμβουλῶν εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς Νῶε, ἐμφωλευμένοι ἐπεθύμουν, νὰ μᾶς σώσωσιν ἀπὸ τὸν Κατακλυσμὸν τῆς ἀναστατωμένης Εὐρώπης. Οἱ φιλόθρωποι οὔτοι μὲ ἔβλεπον τὴν διπλωματικὴν τῶν ἀφέλειαν μᾶς τρώγουσι κάμποσα συμπόσια, ὕστερα χωλιάζουσι πάλιν ξεχωλιάζουσι, καὶ, καὶ τέλος πάντων μᾶς φεύγουσι χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσωσιν οὐδὲ τὰ δεκά λεπτά διὰ ὑγειονομικὸν δικαίωμα. — Οἱ Ἕλληγες ἔχουσι ἀνάγκην ἀπὸ κιβώτια ἀργύρου, καὶ οὐχὶ ἀπὸ Κιβωτὸν συμβουλῶν, καὶ τότε δὲν θὰ διακρινόμεθα ἀπὸ τοὺς Νῶε, Δευκαλίωνας, Δαιδάλους καὶ — Ὁ παντοῦργος χρυσὸς ἐλάλει, ὁ πτωχὸς σοφὸς ἐσιώπα.

Ποῖα Μεγαλουργὸς δυνάμεις μᾶς ἐπισκιάζει; Θεέ μου! Ἡ Χριστιανικὴ Ῥωσσία εἰς τις βραγχνόφωνος ὑποψιθουρισμὸς μᾶς ἀπαντᾷ. Ἄλλ' ἡ Κυρά αὕτη Ῥωσσία ἀπὸ τὴν Ἐρησκειτικὴν τῆς λύσαν μᾶς καταπλακῶνει μὲ τὰς διακοινώσεις της, προτιθεμένης τὴν ἐξουδένωσιν τῆς φυσικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς φοβερίζει μὲ τὴν σπάθην ἐν ὄνοματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Θεοπέμπτων κνούτων της, μᾶς ἀφορίζει μὲ τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Ἄλλ' ἡμεῖς, οἵτινες ἐγένναμεν τὸ κλωτσοκοῦφι ὅλων τῶν αἰώνων, τὸ παίγιον τῶν κατακτητῶν. . . . Ὁ Ἐλέφας σηκώνων τὴν τρομερὰν προβοσκίδα του προσκαλεῖ εἰς μάχην καὶ ταύρους καὶ ἵπποποτάμους καὶ τοσους ὀμήλικας ἀνταγωνιστάς του. Ὁ Ποντικός μὲ πολιτικωτέραν πανουργίαν, καὶ μὲ εὐκινησίας ἐπιδειξιότητα εἰσχωρεῖ εἰς τὰ μεγάλα του ὦτα, προχωρεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον

καὶ παθαίνει ἐκεῖνο τὸ δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἄλλων κατορθωθέν.

Μᾶς ἐνοήσατε τώρα, Κ. Ἀναγνώσται, εἰς ποῖα θέλει πραγματευθῆ τὸ σύγγραμμά- μας: διέλθετέ το μετ' ἐπιστασίας καὶ ὑπο-μονῆς.

Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ.

Ἄγων μέγας, ἄγων ὑψηλός, ἄγων μεταβιβά-ζων τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ἀθανασίας προσκαλεῖ σήμερον τὸν ὅποιονδήποτε πολιτεύμα-τος καὶ θρησκευματος ἄνθρωπον, νὰ συνθράυσῃ τοὺς κρίκους τοῦ δυναστευομένου πλησίον του, καὶ νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς μιᾶς καὶ μόνης παγκοσμίου οἰκογενείας. Λαοὶ τρο-παιοφόροι ἄδουσι τὰ νικητήριά των ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς εὐδαιμονίας, καὶ λαῶν τυραννομένων οἱ γόοι συνταράττουσι καὶ ἐξυπνοῦσι καὶ τὸν θάνατον αὐτόν.

Μία παγκόσμιος Ἐλευθερία, μία παγκόσμιος

Ἐρηκεία καὶ ὑπόσχεται παγκόσμιον Εὐδαιμο-νίαν. Τῆς Ἐλευθερίας τὰ σπέρματα ἐγκνῆνται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῆς Σπάρτης, καὶ βλασάνουσιν ἀφίοντα τοὺς διακλαδισμούς των διὰ τῆς Ἐρη-σκείας περὶ τῆς πάλαι ποτὲ Μητροπόλεως τῶν ἐθνῶν Ἱερουσαλήμ. Ἦτοι εἰς τοὺς δύο ὄμφαλους τῆς οἰκονομένης μετὰ τοὺς δύο θεοδηκτοῦς θρό-νους τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Χριστοῦ.

Τί σήμερον πίπτουσιν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν λαῶν, τὰ ὅποια παραλαμβάνόμενα ἀπὸ τοὺς ιστορικούς καταχωρίζονται εἰς τὰς φωτεινὰς πλά-κας τῆς Ἀθανασίας; — ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΛΕΥ-ΘΕΡΙΑ — ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΜΠΟ-ΔΩΝ ΑΥΤΗΣ. Τοῦτο εἶναι ἡ θέλησις τῆς θείας προνοίας, καταβάσα διὰ τοῦ ἱθ. Αἰῶνος, νὰ συγ-κεντρωθῶσιν ὅλα τὰ λογικὰ δημιουργήματα ὑπὸ μίαν καὶ μόνην σημαίαν, τὴν λευκοχρουν σημαίαν τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. Τοῦτο ζητεῖ ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμός: ὁ προορισμός τοῦ πλάσματος. Οἱ λαοὶ ἔχουσιν ἰδίαν τινα ἠλεκτρικὴν γλώσσαν, τὴν ὅποιαν μεταχειρίζονται συναλλήλως πρὸς διακοίνωσιν τῶν αἰσθημάτων των. Ὅταν ἡ Ἑλλάς

εβασταπέναντες ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ὀθωμανῶν, ὅλοι οἱ Λαοὶ ἐκαταλάμβανον τὴν γλῶσσαν μας. Ἐπομένως πᾶς τις δυνάστης εἶναι ἀμήτης τοῦ Θεοπεσιῦ τοῦτου Μυστηρίου τῶν Λαῶν.

Τίς ἤλπιζεν ἐπὶ τοῦ γενικοῦ τούτου πολέμου τοῦ πνεύματος τῆς Ἐλευθερίας, ἐπαπειλοῦντος ὅλους τοὺς θρόνους τῶν δυναστῶν τῆς γῆς, ὅτι ἡ Ῥωσσία ἤθελεν ἀναστῆ εἰς τὰ χιονοσκέπαστα ὄρη τῆς, καὶ νὰ περισκοπήσῃ τοὺς θριαμβεύοντας λαοὺς, οἵτινες ἐνθαρρύνουσι τοὺς ὑποδεδουλευμένους, νὰ κρημνίσωσι, φέρ' εἶπεν, τὰς Ῥωσσιακὰς τιάρας, ἡ Ῥωσσία, λέγομεν, ἔμελλε, νὰ καταληφθῇ ἀπὸ σπασμοὺς ἀπογνώσεως, κατεῖς τὸν σάλον τοῦτον τῶν αἰσθησέων τῆς, νὰ ἐκσφενδονίσῃ διακοινωνήσεις κατὰ παντὸς ἐλευτέρου ἔθνους, κατὰ τῆς εὐεργετικῆς τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῶν νώτων ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ ὡς τὰ χερουβὴμ ἀνίπταται εἰς τὴν ἀθανασίαν; Ἡδύνατο, νὰ συμβῇ μεγαλητέρα ἐξουθενώσις κατ' ἐλευτέρου ἔθνους καὶ συνεκδοχικῶς καθ' ἀπάντων τῶν μετὴν πορφύραν τῆς Ἐλευθερίας καλυπτομένων ἐθνῶν; Ἡδύνατο ἄλλη ἀγριότης, τυραννίας λύσσα ἀπὸ τὴν

Ῥωσσιακὴν, νὰ ἐπιβάλλῃ θέλησιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες μὲ ὑπερηφάνειαν ὄζουσι ἀρχαιότητος καταδεικνυόντες τοὺς στιβαροὺς βραχιονιάτων, τὰ τιμαλφῆ κειμήλιάτων, τὴν παρ' ὅλων τῶν λαῶν δρεπομένην ἀγάπην των, τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἑταιρίας τῶν Εὐρωπαίων, τὰ 20 μιλιοῦνια τῶν γνησίων Ἑλλήνων, τοὺς ἐπιστηθίους φίλους των λαοὺς τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας, Γερμανίας, Αὐστρίας, καὶ ἐκείνους, εἰς τῶν ὁποίων τὰ στήθη ἡ φωνὴ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπαντᾷ ἰσχυρῶς, καταδεικνύοντες ταῦτα ἡδυνάμεθα ἀντὶ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς ἡμᾶς βαρβάρου Θελήσεώς της, νὰ τῆς ἐπιβάλωμεν δικαίαν σιωπὴν.

Ἡ Ῥωσσία κρατοῦσα ἀφ' ἐνός τὴν Ῥομφαίαν τοῦ Νέρωνος, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὸν Σταυρὸν ρίπτεται εἰς τοὺς εὐκλώτους ἀγρίους λαοὺς καὶ κατασφάζουσα τοὺς κατακτᾷ. Μὴ γὰρ τοῦτο ὠνεύθη, νὰ πράξῃ καὶ κατὰ τῶν ἀκαταδάμαστων ἐκείνων Λαῶν, οἵτινες τῆς παρέδωκαν τὸ Οὐράνιον θρόσκευμα, (α) τὸ δὲ οὐ συντηρεῖται τὸ

(α) Ἄνευ Ῥομφαίας, διότι οὐδὲ ὁ Χριστὸς τοιαύτην εἶχε.

ῥωσικὸν Μεγαλεῖον, Καὶ μᾶς ἐπαπειλεῖ —
 « Ἕλληνες μὴ κινήσῃτε — μὴ ἐξέλθετε τῶν
 » ὁρίων Σας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀδελφῶν
 » Σας, διότι Σας ἐξοντόνω. Τὸ Βυζάντιον, ὡς μοι
 » παρήγγειλεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἀγγέλου του, πρέ-
 » πει νὰ τὸ κατακτήσω ἐγὼ ».

Τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ ὑψηλὸν σκοπούμενον
 εἶναι ἡ παγκόσμιος ἰσότης, ἡ διάδοσις τῶν φώ-
 των, ἡ διατήρησις καὶ εὐδαιμονία τοῦ ἀτόμου.
 Ἄρα ὅστις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Χριστιανισμοῦ
 περιθάλλει τὴν βαρβαρότητα, ἐμποδίζει τὸν ἄν-
 θρωπον, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παρὰ τοῦ Πλάστου
 προορισθεῖσαν εὐδαιμονίαν εἶναι *Ἀντίχριστος*.

Βλέπουσα ἡ Ῥωσσία, ὅτι ἡ Ἐλευθερία κρημνί-
 ζουσα δυνάστας, ἀνεγείρουσα Δαοὺς θέλει καταν-
 τήσῃ παγκόσμιος (α), ἀπεφάσισε, νὰ συνδέσῃ
 συμμαχίαν μετὰ τῆς Ἀγγλίας, ὡς καὶ ἐπὶ Να-

(α) Ἐνθυμοῦνται εἰ Ἀναγκῶσται τὴν εἰς τὰ ἔθνη διακήμε-
 ξίν της — « ὁ Χεΐμαρὸς τῆς ἀναρχίας ἐφθασε μὲ κλονισμοὺς
 » πῆριξ τῶν ὁρίων μας » — ὁ Χεΐμαρὸς τῆς ἀναρ-
 χίας — γράψε — ὁ Χεΐμαρὸς τῆς Ἐλευθερίας ἐφθασε μὲ
 κλονισμοὺς πῆριξ τῶν ὁρίων μας, καὶ ὡς χεΐμαρος ἀκράτητος

πολέοντος μετ' ἐκείνης τοῦτ' αὐτὸ ἐπραξε διὰ
 τῆς ἱερᾶς συμμαχίας της, καὶ τοιουτοτρόπως
 ἐνθαρρυνόμενη, νὰ κατασφύρη τὰς Ἐλευθερίας τῶν
 ἔθνων, καὶ νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ πάλιν τὴν Ἀγγλίαν
 ὡς καὶ τότε.

Ἡ Ἀγγλία ἐκκαιομένη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν οἴ-
 σρον τῆς ἀπάτης συγκατατίθεται, νὰ συμμαχήσῃ
 μετὰ τῆς Ῥωσσίας, καὶ οὕτως ἐξαπατώσα ἐκεί-
 νην, νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὴν ὄφελον. Ὅθεν καὶ
 ὑποκινεῖ τὰς ἀνταρσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ
 Ρεσίτ Πασσᾶ, κατασκορπίζουσα τὰ σπέρματα
 τῆς Ἀναρχίας. Οἱ δὲ Ἑλληνικοὶ Λαοὶ θέλουσιν βα-
 ρυθυμήσῃ καὶ ζητήσῃ τὴν προστασίαν της, ἢ ἐπὶ
 τῆς Ἀναρχίας ταύτης νὰ βίβῃ τὰς ἀγκυράς της,
 καὶ νὰ προσαρτήσῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἑπτά-
 νησον. Ἡ δὲ Ῥωσσία ρίπτει τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ
 Ρεσίτ Πασσᾶ, ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ Σαρίν
 Πασσᾶ, ζῶου ἀμαθεστάτου καὶ θυμιατιστοῦ

μέλλει, νὰ εἰσβάλῃ καὶ εἰς τὰς ἐπικρατίας μας, καὶ πρὶν
 μᾶς καταποντίσῃ, ἄς τὰ γυρίζωμεν, Νικολαε, διὰ τὸ ὄρος
 τοῦ Ἀθωνος.

τῆς Ρωσικῆς ἐπιπόρῃς, πρὸς εὐστοχον ἔχθασιν τῆς μισανθρώπου Πολιτικῆς τῆς.

Ἡ Ἀγγλία πρέπει, ν' ἀποσβέση τῶν συλλογισμῶν τῆς τὴν ἀπατηλὴν ταύτην ἰδέαν, ὅτι δύναται, νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἑπτάνησον κατεκτήσατο, συλλογισμένη δὲ τὸν κατὰ τῆς Ρωσσίας πόλεμον πρέπει, νὰ συνδράμῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ χρημάτων καὶ δι' ὀπλων καὶ διὰ παντοίων μέσων, διὰ νὰ στρατεύσῃ κατὰ τῆς τουρκοβρωσίας.

Οὕτω πράττουσα ἡ Ἀγγλία, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀναφαινομένης ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου τῆς Κολοφώνος, ἐπιθεμελιοῖ τὸ Μεγαλεῖον τῆς. Ἄλλως ἡ Ρωσσία κυριεύουσα τὴν Σουηδίαν καὶ Δανιμαρκίαν κα προστιθεμένη Ναυτικὸν ἐπὶ τοῦ Ναυτικοῦ τῆς, Κόσμον ἐπὶ Κόσμου, δύναται νὰ ἀναφανῇ Θαλασσοκράτωρ. Τότε, Ἰπερήφανος Ἀγγλία, σοῦ ἀφαιρεῖ τὰς ἀποικίας, σὲ περιορίζει ἐντὸς τῆς Νήσου Σου, καθισταμένην τοῦ λοιποῦ ὡς τις σκάφη ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ὠκεανῶν, καὶ στρατεύει εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Πᾶσα ὀλοτελής ἀδιαφορία τῶν ἐθνῶν πρὸς τ

ἀγρίαν Ρωσσίαν θεωρεῖται Νίκη, τὴν ὁποίαν καθραπάζει ὑπαύτως ἀπὸ τὸ σκιερὸν στρατόπεδον τῆς Σιωπῆς. Ἡ Ρωσσία ἔχουσα τὸν Μεγάλον τῆς *Πλατῆτην Τύρακρον*, περὶ τὸν ὁποῖον τόσοι νεφελώδεις τυραννίσκοι περισφρόνται, ὅσα καὶ τιμάρια, διασταυρώνοντες τὰς προχίαις τῆς δυναστείας τῆς φοβερίζει ὅλον τὸν κόσμον, ὡς ποτὲ ὁ Γίγας Γολιάθ. Ἡμεῖς δὲ θέτοντες ἐπὶ τῆς λογικῆς πλάστιγγος τὸν Γολιάθ τοῦτον μὲ Δαβίδειον ὄπλον πορίζομεθα. Ἡ Ρωσσία, (κατὰ τὸ λέγειν αὐτῆς — ὡς ἐκ τοῦ Χειμάρρου τῆς Παγκοσμίου Ἀναρχίας), κυριεύεται ἀπὸ φόβου χαρακτηρίζοντα τὴν δειλίαν, — ἢ ἀπὸ ἀκαταμάχητον ἀνδρίαν ἐπαπειλοῦσαν ὑποδεδεράν τὴν ὑπαρξὴν ἐκάστου ἑλευθέρου ἔθνους; Ἐὰν τὸ πρῶτον, ἄρα εἶναι εὐκόλος ἡ καταστροφή τοῦ τυράννου τῆς Ρωσσίας, κατασκορπιζομένης ὑπὸ τοῦ στοιχείου τῆς δειλίας. Ἐὰν τὸ δεύτερον, ἄρα ἐπαπειλεῖται ἡ ὑπαρξὶς ἰδίως ἐκάστου ἑλευθέρου ἔθνους.

Λαοὶ Μεγαλοουργοὶ! Ἀπλώσατε τοὺς Βραχίονας ὑμῶν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δυναστευομένων Λαῶν τῆς Ρωσσίας. Περιζώσθητε

τὴν ἀδαμαντίνην ῥομφαίαν τῆς Ἐλευθερίας, καί με
 τοὺς καταπληκτικούς παιᾶνάς σας βαρυβροντή-
 σατε ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς. —
**ΟΔΕΘΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΟΣ, ΕΞΟΝΤΩ-
 ΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ.** Ὁ Κυμα-
 τισμὸς μόνον τῆς Ἐλευθερίας συνδιετάραξε τὸν
 Νικόλαον. Ἡ σοφία εἰς αὐτὸν δὲν ἔγκειται. Ἡ
 Στρατηγηματικὴ τῶν Γάλλων, τὸ πολυμήχανον
 τῶν Γερμανῶν, τὸ ποσειδώνιον τῶν Ἄγγλων, τὸ
 ἑφευρετικὸν τῶν Ἰταλῶν, τὸ ἔτοιμον τῶν Ἀυσ-
 ριακῶν, καὶ ἔντι ἀκατανόμαστον τῶν Ἑλλήνων.
 Κατασυντρίψατε τὸν Θρόνον Βαρβάρου καὶ Παγ-
 κοσμίου Διμεῶνος, ἐπαπειλοῦντος με τὴν πανώλην
 τῆς βαρβαρότητος ἀπαξάπαντας τοὺς Λαοὺς τῆς
 Εὐρώπης. Ἔθνη φιλελεύθερα, συνδέσατε συνθήκας
 καὶ με μόνον τὸ ἄκουσμα τῆς ἱερᾶς ταύτης συμ-
 μαχίας σας, ἀρπάσατε τὰς μυριάδας τῆς πρώτης
 Νίκης. Πέμψατε τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους σας καὶ
 ἀνοίξατε τὴν διάδον τοῦ Πνεύματος. Οἱ Ῥώσσοι
 Λαοὶ καὶ αὐτοὶ ζητοῦσι, ν' ἀποτεινάζωσι τοιοῦ-
 τον Δυνάστην. Ἀνοίξατε τοὺς κρατῆράς σας καὶ
 αἱ φλόγες μόνον τῶν Βεζουβίων Στρατῶν τῆς

Ἐλευθερίας καταρροφοῦσι τὸ στοιχεῖον τῆς δυνα-
 στείας. — Εἰς τὴν στρατιάν τῶν Ἐλευθέρων καὶ
 φίλων τῆς Ἀνθρωπότητος προσφέρει τοὺς κρα-
 ταιοὺς Βραχίονάς της ἡ Φύσις.

Ὁ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Λαοῦ του θυσιαζόμενος
Βασιλεὺς.

Ὁ κλεινὸς τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος ὀμιλῶν
 περὶ τοῦ ἐνδόξου Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος ἔθετε
 κρηπίδα τῆς ἀνθρωπίνου εὐδαιμονίας τὸ ὑπὲρ
 τῆς ἐλευθερίας μάχεσθαι. — Ἡμεῖς, λέγει,
 εἴμεθα ἀδελφοὶ ἐκ μιᾶς μητρὸς, γεννηθέντες εἰς
 τὴν μαγευτικωτέραν ζώνην τῆς γῆς, ζῶντην τὴν
 ὅποιαν ζωννύεται ἡ ἐλευθερία, ἔπεται, ὅτι εἶναι
 ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου, νάνομιζόμεθα
 δούλοι ἢ δεσπότες ἀλλήλων, καθόσον ἡ φυσικὴ
 αὐτῆ ἰσογονία μᾶς ἀναγκάζει, νὰ ζητῶμεν τὴν
 ἰσονομίαν, χωρὶς νὰ ὑπείκομεν εἰς οὐδένα παρὰ
 εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φρονή-
 σεως. Ἀκολουθεῖ, ὅτι οἱ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τε-
 θραμμένοι μεταξὺ τῶν ἄλλων κοινωφελῶν των

ἔργων ἐθέσπισαν καὶ τοῦτο τὸ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μάχεσθαι. Ὅταν, λέγωμεν, ὠμίλει ταῦτα, ἡ Ἑλλὰς ἀκτινοβόλει ἀπὸ τοῦ ὕψος τῆς εὐκλειοῦς ἀκμῆς της, καὶ οὐδεὶς Ἕλληνα ἐπὶ τῆς χαίτης του συνηθάνετο Ζυγόν, τὰ δὲ πάντα ἡμιλλῶντο, νὰ προβῶσιν εἰς τὸν Κολοφῶνα, ἵτι ὅμως ἤθελεν εἰπεῖ σήμερον ἐπὶ τοῦ ἐλευσινῶ κα-
τακερματισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὅτε τὸ μὲν εἰκοστημόριον τῶν Ἑλλήνων ἀναπνέει τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς Ἐλευθερίας, τὰ δὲ λοιπὰ βαρυστενάζουσιν ὑπὸ διαφόρους δυσβαστάσκειους δυναστῶν ζυγούς;

Ἀκούω μίαν φωνὴν, ἣτις, διαπερῶσα τὰ ἀγγεῖα τοῦ στήθους, εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν, ἀνὰ ζωπυρρῆι τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, τῆς δεικνύει τῆς Ἀθανασίας τὸ στάδιον. Αὕτη ὀπλίζει τὸν Ἕλληνα μὲ τὴν ἀδαμαντίνην πανοπλίαν τῆς Ἐλευθερίας. Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι περιβεβλημένοι πορφύραν εἶναι τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος.

« Ἕλληνες! ὅσοι ἀναπνέετε ὑπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ Οὐρανὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, δεῦτε συνέλθωμεν ἡρωοψύχως ὑπὸ τὰς ἀκρωρείας τοῦ

Ὀλύμπου. Ἐκαὶ ὑψώνοντες τὰς χεῖράς μας ἄς ἀφίσωμεν τὸν διακάρδιον ἡμῶν ὄρκον, διαβεβαιούοντα τὴν τῶν πρὸς τὰς ἱεράς σκιάς σφαγίων τῆς Ἐλευθερίας ὑπακοήν μας, μετοχγετευόμενον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἐἴκοσιν ἑκατομμύρια Ἑλληνικῶν Λαῶν ἐκκαίμενων ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς εἰς ἕν ἀδελφικῆς συγκεντρώσεως σᾶς προσμένουσιν εἰς τὰς Ἐστίας των, τῶν ὁποίων τὸ ἄσυλον καρδιοφάγος δυνάστης βεβήλοι.

Συνθήκη οὐδεμία ὑπάρχει μεταξύ Ἑλλήνων καὶ τούρκου περὶ αἰωνίου εἰρήνης. Ἐπομένως πίστις οὐδεμία ἐγκυεῖται εἰς τὸν Σουλτάνον. αἱ δὲ παρ' αὐτοῦ προτεινόμεναι φιλικαὶ σχέσεις εἶναι δόλια.

Εἰς ἕκαστον μνημεῖον τῆς ἀρχαιότητος ἐγκροπτονται θησαυροὶ ἀνεξάντλητοι. Αἱ πνοαὶ τῶν αἰώνων ἀφησαν καὶ τινὰς καλλονὰς τοῦ Μεγαλείου τοῦ Ἕλληνος δρεψαμένου καὶ δρεπομένου τοὺς φόρους τῶν θαυμασμῶν τῆς Οἰκουμένης.

Ἢ κατὰ τοῦ τυράννου ἀναβολῆ τοῦ Ἕλληνος ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τῶν Λαῶν τῆς γῆς. Ἰπαχωροῦντες εἰς τὰς δυναστείας, ὅσας οἱ ἀδελφοὶ

ἡμῶν ὑποφέρουσι, προσφέρωμεν στεφάνους νίκης εἰς τοὺς Βαρβάρους.

Ἡ Ἑλληνικὴ καρτεροψυχία τοῦ Ἑλλήνου πειραματικῶς ἐξέμαθε τὴν τέχνην τοῦ Ἄρεως, ἡ δὲ φιλοσοφία τοῦ πολέμου εἶναι συμφυῆς μὲ αὐτόν. Στρατευόμενος δὲ ὑπὸ τὴν πανσθενῆ Ὀμόνοϊαν δύναται, νὰ κατακρημνήσῃ Σουλτανικοὺς Θρόνους καὶ νὰ βομβαρδοβολήσῃ εἰς τὰς ὄχθας τῆς Ἀθανασίας.

Ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ Παλαιστίνην ἰδιόζουσα Πρόνοια τοῦ Ἰψίστου, οἱ δὲ ἡμᾶς ὑπηρετικῶς προσφερόμενοι βραχίονες τῶν στοιχείων, ἡ εὐεργετικὴ ἐξίς τῶν Εὐρωπαίων σφοδρῶς ἐφιμεμένων τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Σουλτάνου, Ἡ Λεοντώδης ἀνδρεία τοῦ Ἑλλήνου, ἡ Ἐνστικτος δειλία τοῦ τυράννου, εἶναι τόσα ἀκαταδάμαστα σοιχεῖα, ἅτινα δαφνοστεφεῖς μᾶς μεταφέρουσιν εἰς τὴν ἑπτάλοφον. Τὰ στόματα τῶν Διῶνων θὰ παραδίδουσιν εἰς τὰς ἐπεροχομένας γενεὰς τὰ ἀνδραγαθήματά μας.

Ἐγὼ προπορευόμενος τοῦ ἐνδόξου Λαοῦ μου ζητῶ, νὰ πέρσω θύμα εἰς τοὺς βωμοὺς τῆς Ἑλληνι-

κῆς Ἐλευθεσίας. Τὰ δὲ αἵματά μου ἄς χρησιμεύσωσιν ὡς πειστήρια ἀδειάσειστα τῆς πρὸς τοὺς Ἑλλήνας ἀγάπης μου.

Ἡμεῖς ἀκίνητοῦμεν κατὰ τὴν Παγκόσμιον ταύτην κίνησιν; Οἱ Ἕλληνες, οἵτινες μυριοτρόπως ἦσαν οἱ μοχλοὶ τοῦ Παντός, ὥστε καὶ ὁ Ἀρχιμήδης ἐκεῖνος ἐταράττετο ἀπὸ ἀθημονίαν, διότι δὲν εὗρισκε ποῦ νὰ σταθῇ, διὰ νὰ κατακλονίσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ἀμετατρέπτους βάσεις τῆς γῆς (α).

Ἰεραὶ καὶ ἅγαι σκιὰι τοῦ Καραϊσκού, τοῦ Διάκου, τοῦ Βοτζάρωως, τοῦ Ὀδυσσέως, τῶν Μαυρομιχαλαίων, τοῦ Βαρνακιώτου, τοῦ Φλέσσα, τοῦ Ζαίμη, τοῦ Σισίνη, τῶν Κωλοκοτροναίων, τοῦ Στράτου καὶ ὅσων τὴν στιγμήν ταύτην ἐπὶ τῶν νώτων τῶν Αἰθέρων περιίπτασθε, σεῖς κινήσατε τὰς Ἑλληνικὰς καρδίαις πρὸς τοὺς ὑποδουλομένους Ἑλλήνας. Ἐνθρονίσατε εἰς τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων τὴν σύμπνοιαν πρὸς ἐπιτυχῆ ἐκβάσιν σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ».

(α) Εἶναι ὁμολογουμένη ἀλήθεια, ὅτι ὁσάκις ὁ Ἕλλην ἐμποδίζεται, νὰ πολεμήσῃ ἄλλους, πολεμεῖ τοὺς ὁμοίους του, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴν λησμονήσῃ τοῦ πολέμου τὴν τέχνην.

Ἰδοῦ ὁ Μεγαλοεργός Βασιλεὺς τοῦ 10 Αἰῶνος
κρίπτει τὸν Γόρδιον δεσμὸν, οὐχὶ τὸν ἀπὸ σπαρ-
τίων ὑπὸ τοῦ Γορδίου συνεπιπλεγμένον καὶ προ-
σενεγκόντος δόξαν ἀμάραντον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον,
ἀλλὰ ἐκείνον τὸν ὅποιον τεσσάρων Αἰώνων χεῖρες
ἔδεσαν πρὸς ἀδικίαν δέσιν ἐνὸς Ἀρχαίου
εὐκλεοῦς ἔθνους.

Σήμερον λοιπὸν ὅτε ὁ Ζέφυρος τῆς Ἐλευθερίας
διασχίζει τὰς εὐρωπαϊκὰς κοινωνίας, ἀναπτέρονει
τὰ ὑπὸ ζυγὸν πνεύματα τῶν δυναστευομένων, συ-
σσωματώνει τοὺς ἰσχυροὺς Λαοὺς, κατασυντρίβει
Ἡφαιστείας ἀλύσεις καὶ ῥίπτει εἰς τὰ σκότῃ τῶν
Ἀβύσσων δυνάστας, θεωρεῖτε εὐλογον, Μεγιστάν-
τες καὶ Στρατηγοί, τῆς Ἑλλάδος, ὅτι οἱ ὑποδο-
λωμένοι Ἕλληνες, πρέπει, μ' ἐσταυρωμένας χει-
ρας ὑπὸ τὴν σκιάν Νεκρικῆς ἰτέας νὰ φαντίζωσι
μὲ τὰ δάκρυά των τὰ τραύματα, ὅσα ἡ μαύρη
τυραννία ἀνοίγει;

Πλούσιοι καὶ Στρατηγοὶ τῆς Ἑλλάδος! ὅσοι ἐπὶ τοῦ
Κλυδῶνος τῆς ἐπαναστάσεως ἠρπάσατε τὰ πλούτη
καὶ τούρκων καὶ Ἑλλήνων, πρέπει, νὰ τὰ δώσετε
εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν πηγὴν ἐκείνην ἀπ' ὅπου

τὰ ἠρπάσατε. Ἄλλως ἀπαραλάττως μὲ τὸ δίκαιον
ἐκεῖνο ἀφ' οὗ ἐξεκινήθητε, ἐγειρόμεθα καὶ ἡμεῖς,
σὰς βιάζομεν, σὰς πολιορκούμεν, σὰς τὰ καθαρ-
πάζομεν· σεῖς δὲ αὐτοὶ θέλετε δώσει λόγον διὰ
τυχοῦσας ἀπευκαταίας συνεπειάς.

Μαυροκορδάτε! Πορεύθητι εἰς τὴν Εὐρώπην,
καὶ συνεργάσθητι μετὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς
Ἐλευθερίας, πρὸς γενικὴν ἀπελευθερώσιν τοῦ Κό-
σμου ἐκείνου, ὅστις ἦτο ποτὲ ὁ Πολιτικὸς Ἄξων
τῶν φώτων καὶ Ἐπιστημῶν. Μιμήθητι πρὸς τοῦτο
τὸν Καποδίστριαν, ὅστις διὰ τῶν Μυστικισμ-
βουλίων κατώρθωσε, νὰ ἀποφασισθῇ ἡ Παλληγ-
γενεσία τῆς Ἑλλάδος. Εἶσαι ἐγγὺς εἰς τὸ τέρμα
τοῦ βίου σου. Ἄς σκεπασθῇ λοιπὸν μὲ τὰ ἀμα-
ραντα ἄνθη. Μαυρωλεῖον ἡ πατρίς θέλει σοὶ ἀνε-
γείρει, καὶ σὲ κατατάξει εἰς τὴν κεφαλίδαν ΤΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΩΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ.

Ὁ Ζωγράφος καὶ ὁ Μεταξᾶς ὑπὸ τῆς
Φιλοσοφίας κρινόμενοι.

Ἄν ἡ φύσις προϋτίθετο, νὰ πλαστοουργήσῃ κα-
νὲν νέον τέρας, τοῦ ὁποίου τὴν καρδίαν νὰ περι-
βάλλῃ μὲ ὑπερτέραν Ἐρινύος σκληρότητα, ἡμεῖς
οἱ Ἕλληνες ἠδυνάμεθα, νὰ τῇ δακτυλοδεικτήσω-
μεν δύο Πολιτικὰς τίγρεις, τὰς καρδίας τῶν ὀποί-
ων θέτουσα εἰς τὸ μέγα χωνευτήριον τῆς ἠπό-
ρει, νὰ τὰς προσφέρῃ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας φύσεις
ὡς τερατωδέστατον Εἶδωλον, [καὶ πάσης θηριώ-
δους ιδιότητος δοχείον.

Ἐν ἀπὸ τὰ σοφὰ ἀξιώματα τῶν Σινῶν εἶναι
καὶ τὸ — τὰ ἐγκλήματα τῶν φαύλων μὴ κρύ-
πτει, τὸ ὁποῖον ἀπαραιμιώτως συνάδει μὲ τὸ Πυ-
θαγόρειον ἐκεῖνο — *δὲν εἶναι χαλεπὸν τὸ ἀμαρ-
τάνειν, ὅσον ὅταν ὁ ἀμαρτάνων δὲν ἐξελέγχη-
ται* καὶ ἢ πρώτη καὶ ἢ δευτέρα ἐντολὴ τῆς
φιλοσοφίας ἐπιτάττουσιν ἕκαστον, νὰ ἐξελέγχῃ
τῶν κακούργων τὰ ἐγκλήματα, καὶ ἔτι μᾶλλον
τῶν Πολιτικῶν ἐκείνων, οἵτινες, ἀντὶ μορφωτῶν
Κοινωνιῶν, καθίστανται ἐμπαῖκται καὶ σφαγεῖς
τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ὅσακις ἠναγκάσθημεν, νὰ ἐκθέσωμεν τινῶν με-
γιστάνων μας τὰς Πολιτικὰς τροχιάς των ὑπὸ τὸ
κράτος ἰσόποδος Διαβήτου, δὲν εἶχομεν σκοπὸν
διὰ κυνικῶν ὕβρεων νὰ προσάψωμεν μῶμον εἰς
τὰ Ἅγια ἄτομάτων, παρὰ ἱστορικῶς, νὰ κατα-
δείξωμεν, ὅτι κατέστρεψαν πολλὰκις πολλαχῶς
τὸν προορισμὸν τοῦ Ἕλληνοσ. Ἦδη δὲ μεταβαί-
νομεν εἰς ἐπιτερπέστερον κύκλον, νὰ καταμετρή-
σωμεν μὲ τὴν κριτικὴν Ἐπιστήμην Λον. τὸν Ζω-
γράφον, καὶ Βον. τὸν Μεταξᾶν,

Ὁ μὲν πρῶτος κατάγεται ἀπὸ τὸν Κλέωνα, ὁ
δὲ δεύτερος ἀπὸ τὸν Αἰσχίνην. Αἱ πολιτικαὶ τρο-
χιαὶ ἐκατέρων ἐπέφερον αἰετοπε ἀδυνηρὰ ἀκο-
λουθήματα. Ὡς ῥήτορες οὗτοι ὁμοιάζουσι τὰς τί-
γρεις καὶ λυμεῶνας τῶν πόλεων. Ὁ Ζωγράφος δὲν
εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ῥητόρων, τοὺς ὁποίους ἡ φύ-
σις καθιεροῖ εἰς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τοῦ
Ἀνθρώπου. Δὲν γνωρίζει μῆτε τὸ Ἐλευθέριον τοῦ
Δημοσθένους, οὐδὲ τὸ φιλόπατρι τοῦ Κικέρωνος,
οὐδὲ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Λαμαρτίνου. Ῥήτωρ
ἀνήκων εἰς τοὺς αὐλοσκύλους τοῦ βαρβάρου
Ῥώσσου, μὴ πιστεύης, ὅτι παραδέχεται τὴν ἰερό-

τητα τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ διάφορα τοῦ λόγου του δὲν εἶναι ἐκ Μαθησεως. Καὶ ὅπως τις ἐκφράζεται οὕτω καὶ σκέπτεται. Ἐὰν ὡς εἴσημος χαρακτηρ τοῦ Ῥήτορος θεωρηται τὸ πολλὰ ταχέως λαλεῖν, αἱ χειδόνες δικαίως δύνανται, νὰ διεκδικήσωσι τὰ πρωτεία μὲ τὸν Ῥήτορά μας τοῦτον Ῥήτωρ προτιμῶν τὴν δύναμιν τῆς σπάθης, καὶ οὐχὶ τὸ παντοδύναμον τοῦ λόγου, ἀφοσιωμένους εἰς τὴν ἀνθρωποκτόνον μάχαιραν, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Οὐρανοβάμονα θεὰν, ἤξευρε, ὅτι καὶ αὐτὸς πείθεται ὅτι δὲν εἶναι Ῥήτωρ· πιστεύει ὅτι αἱ δυνάμεις του εἶναι εὐκλόνητοι. Μνίσθητι τῆς ἐθνοσωλευσεως, ὅταν ὁ Ῥήτωρ μας ἀναβαίνων ἐπὶ τοῦ βήματος, πῶς περιστοιχίζετο ἀμφοτέρωθεν μὲ τοὺς δύο Λέοντας Κ. καὶ Γ. καὶ μᾶς ἐδείκνυνεν, ὅτι μὲ τὸν βρυχηθὸν τῶν Λεόντων θὰ μᾶς σαλεύσῃ τὰς καρδίας, παρὰ μὲ τὰς βόμβας τοῦ λόγου. Ὅσάκις ἀνέβαινεν ἐπὶ τῆς χαίτης των διὰ νὰ καταπατήσῃ μὲ τὴν δρομὴν τῶν λεόντων του τοὺς ἀνταγωνιστάς του, ἐπεκαλεῖτο ὅ,τι ἡ δυναστεία τοῦ Ῥώσσου κρατεῖ εἰς τὴν βαρβαρότητα τοὺς ἀθλίους λαούς της. Τὸ λεκτικόν του δὲν

ὁμοιάζει οὐδὲ τὸ νευρώδες τοῦ Δημοσθένους, μήτε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ γλαφυρὸν τοῦ Αἰσχίνου, οὐδὲ τὸ ἐπιτετηδευμένον τοῦ Ἰσοκράτους μηδὲ τὸ καρφὸν τοῦ Δυσίου ἀλλὰ εἶναι ἐν ἀσθενὲς καὶ ξηρὸν, τὰ ὅποια ἡ τέχνη καταδικάζει εἰς τοὺς ἀφορισμούς της. Ἡ ἀγόρευσις του ὁμοιάζει μὲ καλάμην τινὰ πρὸς σπινθῆρα, ἥτις ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως ἐξαπτομένη, γίνεται φλόξ καὶ συνδαπανᾶται μὲ τὸ οἰκτεῖον γέννημα. Ἡ αἰσθηματικὴ λεπτότης δὲν καλύπτει τὴν καρδὴν του. Ἀναλγῆς ἐν δύναιται ποτὲ νὰ σὲ ἐνθουσιάσῃ. Ὁ βίος του γέμει ἐπιλήψιμόν τι. Ἡ ἔθνοκτόνος συνθήκη του διακωδωνίζει πόσον ἀγαπᾷ τὸν Ἕλληνα. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἐπρόδωκε καὶ τὸν Ζαΐμην. Ἡ φύσις διὰ νὰ σὲ βεβαιῶσιν εὐκόλως ὅποιαν ὁ Ῥήτωρ μας ψυχὴν ἔχει, ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ αἰδιὸς ἐκεῖνο Κάλυμμα, ὥστε ἂν ζητῆς, νὰ μάθῃς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἠρωμάδου, τρέχε εἰς τὸν Ζωγράφον, τοῦ ὁποίου ἡ προσεπικὴ θεωρία σοὶ ἀναπολεῖ ὅλους τοὺς διαβοήτε προδότας τῆς ἀνθρωπότητος. — Εὐμορφος ἦς φύσεως Ζωγραφία τοῦ Ζωγράφου!

Ὁ Μεταξᾶς, καταπλακωμένος τώρα ἀπὸ τὸ πικρὸν γῆρας, ἐλησμώνησε, μᾶς λέγουσιν οἱ φίλοι του, τὴν ῥητορικὴν. Καὶ ὅτι ἡ νεότης ἀμιλλωμένη μὲ τὸ γῆρας τοῦ ὑπέκλειψε τὸ λαμπρότερον τοῦτο τῆς φύσεως δώρημα. Καὶ ἡμεῖς τοῖς ἀπνητήσαμεν, ἐπειδὴ ἡ νεότης δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸ γῆρας νὰ σηκώσῃ μαζὺ του καὶ τὴν ῥητορικὴν, διὰ τοῦτο τὸ γῆρας λαθραίως ἤρπασεν ἀπὸ τὴν νεότητα τὴν παιδικὴν μωρίαν.

Ὡς Ῥήτωρ ζυγίζομενος ὁ Μεταξᾶς εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ Ζωγράφου. Μία δύναμις ἀπὸ τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Ῥωσσίας τοῦ συσφίγγει, τοῦ πιέζει τὰ γλωσσικὰ ὄργανα, ὥστε ἡ ἄδολος καὶ ἀπλήρωτος ῥητορικὴ δὲν εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ στήσῃ τὴν μηχανὴν τῆς. Ὄταν κινῆται νὰ σοῦ ἠλεκτρίσῃ τὴν καρδίαν, καὶ νὰ σοὶ ἐγχειρίσῃ τὸ ὄπλον τῆς Ἐλευθερίας, εὐθὺς τὸν καταλαμβάνεις, καὶ τὸ αὐτὸ ὄπλον, μὲ τὸ ὅποιον ζητεῖ, νὰ σὲ ὀπλίσῃ, μετατρέπεται εἰς ὄπλον γέλωτος. Ὁμιλεῖ ἀξιωματικῶς: θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐξεστῆθισε Ῥήτοράς τινας. Ὅσάκις λοιπὸν ὁ δυστυχὴς γέρων φορτώνεται κάμμιαν βαρείαν περικοπὴν τοῦ

Πλάτωνος, ἢ τοῦ Ἀριστοτέλους ἢ τοῦ Ξενοφώντος πλακώνεται, ἀπὸ ἓν συνεχὲς ἄσθμα, καὶ ἀντὶ ῥήτορος κεραυνοβολοῦντος ἀπὸ τοῦ βήματος σοὶ παρίσταται ἀσθενὴς ψυχομαχῶν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὅλοι οἱ Ῥήτορες δύνανται, νὰ τὸν καταμηνύσωσι δικαίως δι' ὅσα ἡδονικώτερα τεμάχια τῶν ἔχει κατακλέψει. Μὲ αὐτὰ τότε ζητεῖ νὰ σὲ θαμβώσῃ. Ἀλλὰ σὺ ἀγγινούστερος τοῦ ἀπεκδύεις τὰς ξένας στολὰς, καὶ κυττάζων τὸν βλέπεις πάλιν Μεταξᾶ λησμονήσαντα τὰ ῥητορικὰ του ὄργανα εἰς τὴν κατηραμένην νεότητά του.

Παρατηρήθη εἰς τὸ χωνευτήριον ἐνὸς ῥητορικοῦ του λόγου, ὅτι εἶχε τοὺς δύο πόδας τοῦ μακαρίτου Κοραΐ, τὰς δύο χεῖρας τοῦ Ξενοφώντος, ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν ἐνὸς Ἀλεξανδρινοῦ σχολαστικοῦ, τὰς δύο πλευράς τοῦ Δημοσθένους, τὴν γαστέρα ἐνὸς Βαζαντινοῦ Ῥήτορος καὶ τοιοῦτοτρόπως σχηματίσας τραγέλαφον ἔρριψε τὸν μεταξωτόν του φερετζέν. Ἐπὶ τοῦ πελάγου τῶσων ἀξιωματῶν μὴ προσμένῃς, νὰ σοῦ πυργώσῃ κἀνὲν ἐδικόν του συμπέρασμα, διότι, κατ' εὐχὴν,

εἰς τὸ προσεχὲς τεμάχιον τοῦ ἄλλου συγγραφέως
ἐξ αὐτομάτου εὐρίσκειται σῶον.

Ἦθελεν εἶσθαι πολλὰ περίεργον, πῶς οὕτως ὁ
Κόντε Πεινάος ἀφίσας τὴν πατρίδα του κρατεῖ
τὴν κατοικίαν του ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς Ελλά-
δος. Ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλ-
λῆνων ἱεροῦ πολέμου εἶχε δολοφονήσῃ κάποιον
γείτονά του καταδιωκόμενος ἀπὸ τὰς ἐκεῖσε ἐγ-
χωρίους ἀρχὰς κατέφυγε τότε, ὡς εἰς κρησφύγε-
τον, εἰς τὴν πτωχὴν μας Ἑλλάδα ἄνευ λεπτοῦ
οὐδ' ἄλλου τινὸς ὑλικοῦ ἐφοδίου. Ἀποθὰς δὲ εἰς
Πελοπόννησον εὔρεν Ἑπτανησίους τινὰς πραγμα-
τικῶς ἀνδρας τῆς Ἐλευθερίας. Ἀναγνοὺς δὲ τὸν
Μικιαβέλλην εὔρισκεν κατὰ τὸν δρόμον τῶν συλ-
λογισμῶν του, ὅτι τότε δύναται, νὰ προβῆ, ἂν
σηκώσῃ ἐκ τοῦ μέσου τοὺς ἰκανωτέρους αὐτοῦ,
Κατώρθωσεν ὅθεν ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους ἐκείνης
περιστάσεως τὴν δολοφονίαν τῶν μᾶλλον δια-
πρεπόντων Ἑπτανησίων, καὶ αὐτῶ δραζάμενος
τῆς εὐκαιρίας εἰσεχώρησεν. Οἱ δυστυχεῖς Ἑπτα-
νησιοὶ στερηθέντες Πέτα, Πανᾶ καὶ τινῶν ἄλλων
ἀναγκάσθησαν, νὰ προσλάβωσι τὸν Κόντε μας.